

“Det er, hvad vores herskende klasse har besluttet skal være normalt”: At mindes Aaron Bushnell

Den 25. februar 2024 gik en 25-årig amerikansk flyver ved navn **Aaron Bushnell** roligt hen mod portene til den israelske ambassade i Washington, D.C. Iført sin militæruniform talte han sagte til en livestream:

“Jeg er aktiv tjenestegørende i United States Air Force, og jeg vil ikke længere være medskyldig i folkedrab. Jeg er ved at udføre en ekstrem protest handling, men sammenlignet med, hvad folk har oplevet i Palæstina på hænderne af deres koloniserere, er det slet ikke ekstremt. Det er, hvad vores herskende klasse har besluttet skal være normalt.”

Øjeblikke senere satte han ild til sig selv. Mens flammerne fortærede ham, råbte han igen og igen: “*Free Palestine!*”

Aaron Bushnell døde få timer senere. Hans krop forgik, men hans ord antændte en global samtale om samvittighed, medskyld og prisen for moralsk tavshed.

En martyr for samvittigheden

At kalde Aaron Bushnell en martyr betyder at anerkende, at han døde for en sandhed, han ikke længere kunne nægte. Hans handling var ikke født af fortvivelse, men af overbevisning – en radikal afvisning af at leve inden for den moralske hykleri, han så omkring sig.

Bushnell forstod magtens maskineri. Som indrulleret flyver havde han set, hvordan lydighed og bureaukrati opretholder fjerne krige, hvordan civile lidelser reduceres til statistikker, og hvordan systemer renser grusomhed med sprog som “national sikkerhed” og “kolaterale skader”.

Men hans trods var ikke kun offentlig; den var også hjerteskræende personlig. Før sin død **donerede han hele sin livsopsparing til Palestine Children’s Relief Fund**, en organisation, der yder medicinsk pleje og hjælp til unge krigsofre. Han **arrangerede også, at en nabo skulle tage sig af sin elskede kat**, hvilket sikrede, at selv i hans sidste protest handling styrede medfølelse enhver beslutning.

Sådanne gestus afslører, at hans protest ikke var en afvisning af livet, men et forsvar for det.

I dagene før sin død postede han online:

“Mange af os kan godt lide at spørge os selv: ‘Hvad ville jeg gøre, hvis jeg levede under slaveriet? Eller i Jim Crow-sydstaterne? Eller under apartheid? Hvad ville jeg gøre, hvis mit land begik folkedrab?’ Svaret er: Du gør det. Lige nu.”

Den erklæring var både bekendelse og udfordring – et spejl, der holdes op for et samfund, der praler af moralsk eftertanke, mens det tolererer nutidige grusomheder.

Normaliseringen af det utænkelige

Bushnells isnende advarsel – *“Det er, hvad vores herskende klasse har besluttet skal være normalt”* – var ikke hyperbol. Det var en diagnose. Han så en verden, hvor ødelæggelsen af hele kvarterer i Gaza, sulten blandt civile og drabet på børn kunne retfærdiggøres med politik og forsvarssprog.

For ham var rædselen ikke kun volden i sig selv, men **hvor let den vold blev forklaret væk**. Når regeringer krænker menneskerettigheder uden straf, og når offentligheden accepterer det som baggrundsstøj i geopolitikken, så er grusomhed blevet almindelig.

Bushnells handling var en afvisning af at acceptere den nye normal. Hans ild erklærede: *“Nej, dette kan ikke være normalt.”*

Den knuste autoritet i international lov

I kernen af Bushnells protest lå ikke kun empati for Gaza, men frygt for menneskehedens fremtid. Når **normerne i international lov** – mod kollektiv straf, målretning af civile eller sult som krigsførelse – brydes uden konsekvenser, inviterer præcedensen globalt sammenbrud.

Han syntes at forstå, at erosionen af ansvarlighed i én konflikt truer enhver nation derefter. Når loven bliver selektiv, når retfærdighed er betinget, bliver moral i sig selv forhandlingsbar. Hans død var dermed både **et moralsk opråb og en profetisk advarsel**: at verden ikke kan holde, hvis magten kan dræbe uden skam.

Samvittighedens ekko: En slægt af moralske advarsler

Bushnells ord tilhører en vedvarende tradition af tænkere, der har insisteret på, at **ondskab trives ikke på had, men på ligegyldighed**. Hans refleksioner genlyder gennem tiden – med Einsteins humanisme, Burkes politiske realisme og Elie Wiesels moralske vidnesbyrd – hver af dem konfronterer spørgsmålet om medskyld i deres egen æra.

Da Bushnell skrev:

“Mange af os kan godt lide at spørge os selv: ‘Hvad ville jeg gøre, hvis jeg levede under slaveriet? Eller i Jim Crow-sydstaterne? Eller under apartheid? Hvad ville jeg gøre, hvis mit land begik folkedrab?’ Svaret er: Du gør det. Lige nu.”

sluttede han sig til den slægt – og forvandlede historiens moralske eftertanke til en nutidig anklage.

Einstein: Omkostningen ved at se til

Citater ofte tilskrevet **Albert Einstein**, selvom det ikke er verificeret, fanger Bushnells mening:

“Verden vil ikke blive ødelagt af dem, der gør ondt, men af dem, der ser på dem uden at gøre noget.”

Begge mænd erkendte, at ondskab sjældent annoncerer sig selv; den siver ind i hverdagen gennem resignation og lydighed. Bushnell nægtede at være en tilskuer. Hans handling var den endelige negation af passivitet – en erklæring om, at tavshed i sig selv er et våben i de magtfuldes hænder.

Burke: Den dødelige passivitet hos “gode mænd”

Edmund Burkes berømte advarsel lyder stadig:

“Det eneste, der er nødvendigt for ondskabens triumf, er, at gode mænd intet gør.”

Bushnells budskab giver den idé ny hast. De “gode mænd” i hans tid var ikke skurke, men borgere, professionelle og soldater, der stille opretholdt destruktive systemer. Ved at sige “*Du gør det. Lige nu*” knuste Bushnell den trøstende illusion om, at medskyld er neutral. Det er det ikke. Det er en aktiv deltagelse i skade gennem passivitet.

Wiesel: Empatiens død

Og i **Elie Wiesels** hjemsøgende ord fra hans Nobel-forelæsning i 1986:

“Motsat af kærlighed er ikke had, det er ligegyldighed.”

For Wiesel tillod ligegyldighed Auschwitz’ eksistens; for Bushnell tillader ligegyldighed Gaza at brænde. Begge mænd så, at den største fare ikke er raseri, men den moralske bedøvelse, der tillader grusomheder at udfolde sig, mens verden ser gennem skærme.

Bushnells stemme slutter sig til deres – ikke i teori, men i flammer.

At bære vidnesbyrd gennem ild

Gennem historien har **selvimmolation** været den mest ekstreme form for vidnesbyrd – fra Thích Quảng Đứcs tavse protest i Saigon til de tibetanske munke, der satte ild til sig selv for frihed. Hver handling oversætter et moralsk råb til lidelsens universelle sprog.

Aaron Bushnell sluttede sig til den slægt af radikalt vidnesbyrd. Hans flammer var ikke kun et symbol på raseri, men et forsøg på at vække de magtfuldes bedøvede samvittighed.

Han søgte ikke at ødelægge andre – kun at minde os om, at livet i sig selv ødelægges i vores navn.

Han talte ikke om hævn, men om befrielse – ikke om fortvivlelse, men om solidaritet.

Den byrde, han efterlader

At mindes Aaron Bushnell er at bære et tungt ansvar. Hans liv kræver, at vi konfronterer vores egen medskyld i de systemer, vi bebor. Hvor mange af os, spørger han fra graven, fortsætter med at acceptere som "normalt", hvad der i stedet burde skræmme os?

Han efterlod ingen manifest, ingen organisation – kun eksemplet på ét menneske, der nægtede at normalisere grusomhed. Han sikrede sin kats sikkerhed, gav sine opsparinger til børn fanget i en krigszone og gik ind i historien som et levende spørgsmålstegn: *Hvad ville du gøre?*

Hans advarsel, *"Det er, hvad vores herskende klasse har besluttet skal være normalt"*, er ikke kun en anklage mod eliten. Det er et spejl for os alle. For det, der normaliseres ovenfra, overlever kun, fordi det accepteres nedenfra.

Epilog: En flamme, der nægter at slukkes

Aaron Bushnells sidste handling var ikke en afslutning, men en åbning – en rift i det kollektive benægtelses stof. Hans død minder os om, at samvittigheden stadig eksisterer, selv når den er begravet under imperiets maskineri.

Han var en soldat, der valgte menneskelighed frem for lydighed. Han var en mand, der sikrede selv sin kats sikkerhed, mens han selv gik ind i ilden. Han var en borger, der nægtede at acceptere, at folkedrab nogensinde kunne være "normalt".

■ "Det er, hvad vores herskende klasse har besluttet skal være normalt."

Lad disse ord ekko i hver regeringshal, hver nyhedsredaktion og hvert stille hjem. De er ikke kun hans advarsel – de er vores dom.

At mindes Aaron Bushnell er at nægte at leve, som om hans protest var forgæves. Hans ild kalder os til at vågne, handle og afslutte normaliseringen af umenneskelighed, før den fortærer os alle.